

2. KORINTHUSI LEVÉL 5.

Nyissuk ki Bibliánkat Pál korinthusiakhoz írt 2. levelének 5. fejezeténél.

Pál korábban arról írt a korinthusiaknak, hogy folyamatosan szembe kell néznie a halállal Jézus Krisztus ügyéért. De mégis minden veszély és megpróbáltatás ellenére nem esett kétségbe, mert megfelelően tekintett a halálra. Szerintem ez minden hívő számára elengedhetetlen. Mindannyiunknak helyesen kell látnunk azt, hogy mit is jelent a halál Isten gyermekei számára.

Mivel azonban oly sokszor nem helyesen tekintünk a halálra, hajlamosak vagyunk azt mondani amikor valaki meghal, hogy: „Jaj de szörnyű, hiszen még olyan fiatal volt. Jaj de szomorú, hisz még előtte volt az egész élet.” Mintha Isten gyermeke számára a halál valamiféle tragikus esemény lenne.

Pál is sokszor közel került már a halálhoz, mégsem esett kétségbe, mert tudta, *hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.*

Ezt olvashatjuk a 2. Korinthus 5.1-ben. Pál tehát felismeri, hogy az igazi énünk a lelkünk, amely persze fizikai testben lakozik, egy földi hajlékban, amelyet Pál sátornak nevez. A sátorral az embernek általában nem egy állandó lakóhely jut az eszébe. A sátor inkább csak egy ideiglenes szálló.

Bizony fontos, hogy a saját testünkre is úgy tekintsünk mint egy sátorra, amely semmiképpen sem állandó lakhelye a lelkünknek. A lelkünk itt a földön ebben a földi sátorban lakik, miközben Isten már készíti számunkra az örökkévaló mennyei házunkat.

Még jól emlékszem arra a kétéves időszakra, amelyben a mi gyülekezetünknek is egy sátor adott helyet, miközben már folytak jelenlegi épületünk építési munkálatai.

Még egyszer tehát a 2. Korinthus 5.1: *Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik - vagyis amikor meghalunk és testünk porrá lesz -, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.*

Vegyük észre, hogy a földi sátorunk mulandó, ezzel szemben a mennyei hajlékunk örökkévaló. Jelenlegi földi testem szüleim génjeinek kombinációjából vált olyanná amilyen. Örököltem olyan géneket, amelyek meghatározták, hogy barna színű legyen a szemem, és sajnos olyanokat is, amelyek jóvoltából mostanra szinte egy szál hajam sem maradt. Tehát a szüleimtől, nagyszüleimtől bizonyos géneket örököltem, és ezek kombinációjából alakult ki a fizikai megjelenésem.

Azonban Ádámtól is örököltem egy bűnös természetet. Ez nem egyenesen Istentől jött.

A jó hír viszont az, hogy vár már rám egy új hajlék, amelybe beköltözhetek. Ez egy Istentől való hajlék, amelyet maga Isten épített nekem. Nem kézzel csinált tehát ez a hajlék, hanem egyenesen Istentől származik és örökkévaló. Nem olyan tehát mint a mulandó földi sátorom.

Isten gyermeke számára tehát a halál annyit jelent, hogy elhagyjuk ezt a földi sátorat, amely már elhasználódott, és beköltözünk csodálatos, új hajlékunkba, egy örökkévaló mennyei házba, amelyet maga Isten készített számunkra.

Ne feledjük mit mondott Jézus tanítványainak, a János 14.1-től kezdődően: *Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben és higgyetek énbennem. 2. Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni számotokra?*

Erről az embernek óhatatlanul is Los Angeles fényűző negyede, Beverly Hills jut az eszébe és azok a gyönyörű villák, amelyeket ott találunk. Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy ránk is ez vár, hogy az Úr kézen fog bennünket, végigvezet bennünket a dicsőség útján, azután befordulunk jobbra a Halleluja utcába, és félúton a baloldalunkon megpillantunk majd egy impozáns fehér villát, csodálatos oszlopokkal, és akkor az Úr odafordul hozzánk, és azt mondja: „Tessék, ez az új hajlékod.” De nem ez történik majd, akkor sem ha ezzel a kijelentéssel csalódást okozok neked. Az új testemnek ugyanis, amelyet Istentől kapok, nem lesz szüksége alvásra, miért lenne akkor szükségem hálószobákra?

Az az örökkévaló hajlék, amelyre Isten utal, nem egy szó szoros értelemben vett ház, hanem az új testem, amit Tőle kapok. Most még sátorban lakom, egy napon azonban majd beköltözök egy mennyei házba. Ha majd egyszer azt olvassátok a helyi újságban, hogy én, vagyis Chuck Smith pásztor, tegnap este meghalt, ne higgyétek el. Ez a közlés ugyanis meglehetősen hiányos. A valóságnak megfelelő hír valahogy így hangzana: Tegnap este Chuck Smith lelkipásztor kiköltözött ütött-kopott sátrából, és beköltözött egy gyönyörűséges vadonatúj házba. Ezért nem kell majd miattam szomorkodnotok, hiszen csak annyi történt, hogy végre kiköltözhettem a viharvert sátramból, és beköltözhettem az örökkévaló mennyei házamba, amelyet Isten elkészített számomra.

Erről szól a halál Isten gyermeke számára. Ezért írja Pál, hogy „Azt gondoljátok, hogy aggodalmaskodom amiatt, hogy megkötoznenek Krisztusért, pedig kész vagyok Krisztusért meghalni.” Pál ugyanis megértette, hogy Isten gyermeke számára a halál tulajdonképpen egy költözést jelent. Isten gyermeke kiköltözik földi sátrából, és beköltözik az örökkévaló mennyei házba, amelyet Isten elkészített számára. Ezt fejt ki még részletesebben Pál a 2. Korintus 5.2-től kezdődően.

2. Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felölteni rá mennyből való hajlékunkat.

Mi tehát sóhajtozunk ebben a testben, amely elfárad, gyenge, és fájdalmat érez.

A Róma 8.22-23-ban Pál ezt írja: *Hiszen tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és együtt vajúdik mind ez ideig. De nemcsak ez a világ, hanem még azok is, akik a Lélek első zengését kapták, mi magunk is sóhajtozunk magunkban, várva a fiúságra, testünk megváltására.* Ebben a testben tehát sóhajtozunk, vágyakozunk ugyanis már felölteni rá mennyből való hajlékunkat.

3-as vers: Ha ugyan nem bizonyulunk felöltözve is mezíteleneknek.

Ez a kijelentés teljes mértékben kizárja annak a lehetőségét és azt az elképzelést, hogy halálunk pillanatában lelkünk mintegy álomba szenderül, és ezt jelenti a halál állapota. Pál ugyanis a következőképpen folytatja:

4-es vers: Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni...

Pál azt mondja, hogy nem szeretnénk egy test nélküli lélekké válni. Természetesen a buddhizmus követőinek az a célja, hogy egy napon eljussanak a Nirvána állapotába. Véleményük szerint ugyanis minden problémánk a testünk miatt van, ezért abban reménykednek, hogy a lélekvándorlás során, ahogy egyik testből eljutnak a másikba, végül sikerül teljes mértékben elhagyniuk a testüket, eggyé válva az úgymond örökkévaló lélekkel.

A keresztények reménysége azonban nem ebben rejlik. Egy napon kiköltözünk ebből a kiöregedett sátrából, és beköltözünk az Istentől való mennyei házba. Visszatérve a négyes

vershez, Pál hozzáteszi:

4. *Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, - vagyis nem szeretnénk test nélküli lélekké válni -, hanem felölni rá amazt, hogy a halandót elnyelje az élet.*

Elég nehéz megértenünk, hogy mi történik azoknak a hívőknek a lelkével, akik még az elragadtatás előtt halnak meg. Vajon az történik, hogy a lelkük már az Istennél van, a testük pedig a sírban várja testük megújulását?

Érdekes, hogy amikor Pál a feltámadás kérdéskörével foglalkozik a korinthusiakhoz írt első levelében, akkor a feltámadást egy maghoz hasonlította, amely a földbe elvetve addig nem kel életre, amíg el nem rothad. Ezt látjuk az 1 Korintus 15.36-ban. Ezután pedig Pál valami nagyon érdekeset mond. A 37-es versben hozzáteszi: *„Amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem csak a magot, talán búzáét, vagy valami másért. 38. De Isten olyan testet ad annak, amelyet elhatározott, mégpedig minden egyes magnak, a neki megfelelő testet. 42. Így van a halottak feltámadása is.*

Sokan abban bíznak, hogy abban a testben támadnak majd fel, amelyben most is élnek itt a földön. Én személy szerint egy sokkal újabb testmodellre vágyom. Nem arra várok, hogy ez a testem majd megújul, hanem arra, hogy egy teljesen új testet kapok. Kész vagyok már arra, hogy kiköltözzem ebből a sátorból, és beköltözzem az új hajlékomba, amely Istentől van, és nem emberi kéz alkotta.

Ennek kapcsán hadd említsek meg néhány ígérést. Ezek közül az egyik az 1. Thesszalonika 4-ben található. Sokakban kérdések merülnek fel ezzel az ígéresszel kapcsolatban, mert úgy tűnik, hogy Pál a feltámadás sorrendjéről beszél benne. Az 1. Thesszalonika 4.16-tól kezdődően ugyanis ezt olvashatjuk: *Mert amint felhangzik a riadó hangja, a főangyal szava és az Isten harsonája, maga az Úr fog alászállni a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak. 17. Azután mi, akik élünk és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk.*

Egyeseket ez az ígérés összezavar, és úgy gondolják, hogy ha most meghalunk, akkor utána a lelkünk Istennél lesz, de majd a feltámadás napján visszatér, és újra beköltözik földi testünkbe, feltámadásunk pillanatában. Tehát úgy gondolják, hogy feltámadásunkkor a földi testünket kapjuk vissza.

Számos ateista gondolkodású ember erre alapozva próbálta ellehetetleníteni és nevetségessé tenni a feltámadás elképzelését. Egy klasszikus példa a következő. Ha valaki szívátültetésen esik át, a feltámadáskor ki kapja meg a szívet? Az, akié eredetileg is volt a szív, vagy az, akin a szívátültetést elvégezték?

Egy másik példa amit gyakran említenek, a következő. Az emberi test molekulákból, különféle kémiai elemekből épül fel. Ugyanaz a 17 elem, amely a talajt is alkotja, a mi testünkben is megtalálható, testünk ezekből épül fel, és amikor a lelkünk halálunk pillanatában kiköltözik földi testünkből, földi testünk szépen, lassan felbomlik, mondhatni, hogy a talaj részévé válik, hiszen porból vagyunk és porrá leszünk. Ezt írja az Ige, de nem a lelkünkről, hanem a testünkről. Régen a vadnyugaton, amikor lelőttek valakit, rögtön a helyszínen el is temették, teste ott felbomlott, és a talaj részévé vált. Sírja fölött kezdett kizöldülni a fű, és a fű a gyökerein keresztül magába szívta azokat az elemeket, amelyek korábban az ember szervezetének részét képezték, és holttestének felbomlásával kerültek a talajba. Tételezzük fel, hogy azon a területen tehének legelnek, lelegelik azt a fűvet is, így a lelőtt ember szervezetéből származó elemek most már a tehén szervezetébe kerülnek, sőt a tehén szervezetén keresztül bekerülnek a tehéntejbe is, amit ugye mások megisznak. Úgyhogy azok az elemek, amelyek korábban egy bizonyos ember testéből kerültek ki, most egy másik ember testébe kerülnek, és annak a részévé válnak. Felmerül tehát a kérdés, hogy ki kapja meg ezeket az elemeket a

feltámadáskor.

Azt is szokták mondogatni, hogy minden hetedik évben megújul a testünk. Sejtek halnak el, és új sejtek jönnek létre, és így mintegy kémiai szempontból minden hetedik évben megújul a mi testünk. Úgyhogy egy másik kérdés is felmerül: a feltámadáskor az elmúlt ötven év tulajdonképpen hét testje közül melyik testemet kapom meg? Ugye ha választhatnék, akkor mindenképpen azt a testet választanám, amellyel 25, 30 évesen rendelkeztem, sőt inkább a térsérülésem előtti testre szavaznék. Egyetemista koromban ugyanis, amikor amerikai fociztam, megsérült a térdem. Természetesen ez az eshetőség akkor állna fenn, ha valóban ki kellene választanom azt a földi testet, amelyben szeretném, hogy a lelkem lakjon a feltámadás után. De erre semmi szükség, mert nem a földi testemet kapom vissza. Egy örökkévaló hajlékot kapok, amelyet nem emberi kéz alkotott, hanem Istentől való.

A thesszalónikai hívőket nagyon aggasztotta Pálnak az a tanítása, mely szerint Jézus Krisztus egy napon visszatér, hogy megalapítsa az ő királyságát, országát. Azért aggasztotta ez őket, mert Pál távozása után meghaltak közülük néhányan, a többiek pedig azon szomorkodtak, hogy milyen szörnyű lehet ezeknek az elhunyt testvéreknek, hiszen meghaltak még azelőtt, hogy Jézus Krisztus visszatért volna. A thesszalónikaiak gondolkodása szerint ez azt jelentette, hogy az elhunyt testvérek nem élvezhetik majd Jézus országát.

Pál tehát az 1. Thesszalónika 4-ben a feltámadásról szóló ígérést vigasztalásul írja azoknak, akiket nagyon aggasztott az, hogy a szeretteik meghaltak még mielőtt Jézus Krisztus visszajött volna megalapítani az Ő országát. Pál tehát a következőket írja az 1. Thesszalónika 4.13-ban: *Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük. 14. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt.* Az Igéből ugye tudjuk, hogy Jézus visszajön az övéiért a felhőkön. Amikor tehát Krisztus újra eljön, azok, akik már meghaltak, visszatérnek Vele együtt.

Majd Pál hozzáteszi a 15. versben, hogy: *Azt pedig az Úr igéjével mondjuk nektek, hogy mi, akik élünk és megmaradunk az új eljöveteleig, nem fogjuk megelőzni az elhunytakat.* Mi tehát nem fogjuk megelőzni az elhunytakat. 16. *Mert amint felhangzik a riadó hangja, a főangyal szava és az Isten harsonája, maga az Úr fog alászállni a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusból elhunytak, 17. azután mi, akik élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk.*

Chuck Missler, ismert lelkipásztor, gyakran beszél arról, hogy Isten az időn kívül áll. Mi pedig az idő dimenziójában élünk, egy idősíkon mozgunk. Egy napon azonban én is kilépek majd az idő dimenziójából. Halálom pillanatában ugyanis egy örökkévaló világba lépek be, amely az időn kívül áll. Az örökkévalóságban nincsen múlt, jelen és jövő. Az örökkévalóságban csak jelen van. Isten ezt próbálta érzékeltetni a nevével is, amikor azt mondja: Én Vagyok. Mi azonban itt a földön annyira mindig az idő fogalmában gondolkodunk, hogy nem is tudjuk elképzelni, hogy valaminek ne legyen kezdete és vége. Az időtlenség elképzelését egyszerűen képtelen felfogni az elmém. De amikor belépek az örökkévaló világba, amelyben minden a jelenben van, akkor majd megértem mindezt. Ott a jelen magába foglalja a múltat és a jövőt is, így egyszerre láthatom a jelent és a jövőt, pontosan úgy, ahogyan most Isten látja, aki az időn kívül áll.

Isten bebizonyította már nekünk azt, hogy egyszerre látja a múltat, a jelent és a jövőt, hiszen az Igében olyan eseményeket is említ, amelyek majd a jövőben történnek meg. Isten úgy utal ezekre az eseményekre, mint amelyek már megtörténtek, azért, mert már látja ezeket, hiszen Ő a múltat, a jelent és a jövőt is látja egyben. Ezért van tehát az, hogy Isten gyakran úgy beszél bizonyos dolgokról, mint amik már megtörténtek, pedig a mi földi időnk szerint még nem érkeztek el. De ő már látja őket, hiszen az időn kívül áll, és tudja, hogy meg fognak történni.

Isten például Izsákról is már a születése előtt is úgy beszélt, mintha már élne. De Isten ezt megteheti, mert az időn kívül áll, úgyhogy amikor Ő lát valamit, akkor Ő már azt is látja, ami

a jövőben következnek. Tehát az Ő szemszögéből Izsák már akkor megszületett és életben volt, amikor a földi időszámítás szerint még nem jött a világra. És Isten előre látta azt is, hogy Izsák majd Rebekát veszi feleségül, stb. Természetesen ez engem nagyon bátorít, mert amikor Isten rám tekint, akkor már rólam is úgy beszél, mint aki már megdicsőült – múlt időben. Természetesen a földi idő szerint ez még nem következett be, de az Ő szemszögéből már igen. Ő engem már ebben az állapotban lát, és ez csodálatos. Olyan nagy áldás tudni azt, hogy Isten tisztában van a jövőmmel, úgyhogy teljes bizonyossággal állíthat tényeket az én jövőmmel kapcsolatban.

Visszatérve arra amit mondtam: halálom pillanatában kilépek az idő dimenziójából, és belépek az örökkévalóságba, ahol minden a jelenben van. Ezek szerint azok is, akik már meghaltak, kiléptek az idő dimenziójából, és beléptek az örökkévalóságba, ahol minden a jelenben van, vagyis minden beteljesedett már a jelenben. Mi is oda lépünk majd be halálunk pillanatában, amikor kilépünk ebből az időzónából.

Térjünk vissza a 2. Korintus 5. részéhez.

5-ös vers. Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket.

A Lélek tehát a zálog, egyfajta foglaló, amely megmutatja nekünk azt, hogy Isten komolyan gondolja ígéreteit. Olyan ez, mint amikor letesszük a foglalót a házra, vagy adunk egy előleget az autóra, amelyet meg szeretnénk vásárolni, hogy biztosítsuk a tulajdonost afelől, hogy mindenképpen szeretnénk, ha ez a tranzakció megvalósulna. Isten megmutatta, hogy komolyan gondolja az üdvösségünket, és hogy valóban Magához vesz majd bennünket. Azzal igazolta szándékának komolyságát, hogy már most odaadta nekünk az Ő Szentlelkét. Pál is ezt mondja az Efezus 1.14-ben: *Isten eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására.*

6-os vers. Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól;

7. mert hitben járunk, nem látásban.

8. De bizakodunk és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz.

Erre vágyom én is, addig azonban ez a test az én otthonom. Pál is azt mondja magáról, hogy ugyan még nem lakik Isten örökkévaló országában, de szívesen lenne ott, inkább szeretne kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz. Tehát a halál tulajdonképpen lehetővé teszi a lelkem számára, hogy kiköltözzön ebből a földi testből, és beköltözhessen a mennyei házba, ahol az Úrral lehet majd mindörökre.

9. Ezért arra törekszünk, hogy akár itt lakunk még, akár elköltözünk, kedvesek legyünk neki.

Az én vágyam tehát az, hogy az életem kedves legyen az Úr előtt, és hogy Jézus ezekkel a szavakkal fogadjon majd, amikor beköltözöm az új, örökkévaló mennyei házamba: *„Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután. Menj be Urad ünnepi lakomájára.”* Ez tehát az a vágy, amely hajt engem is előre: szeretnék kedves lenni az Úr előtt.

Pál azt írja a Filippi 1.20-ban: *Ezért várom és remélem, hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni érterem, akár életben maradok, akár meghalok.* Azt mondja tehát, hogy mindegy, hogy életben marad vagy meghal, a lényeg az, hogy Krisztus dicsőüljön meg benne.

10. Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé, hogy

mindenki megkapja, amit megérdemel, aszerint, amit e testben cselekedett: akár jót, akár gonoszat.

Nem szabad összekevernünk azt, amiről itt Pál ír, azzal az eseménnyel, amelyről János ír a Jelenések 20-ban, melynek során a bűnösöknek kell majd mind megjelenniük Isten nagy fehér trónusa, vagyis Isten ítélőszéke előtt, hogy megítéltesenek. Teljesen más ez, mint amikor a hívők Isten „béma” trónusa elé járulnak.

Krisztus „béma” trónusa az olimpiai zsűri ülőhelyéhez hasonlítható. Az ókori olimpiák alkalmával ugyanis a győztes sportolók ehhez a „béma” trónhoz járultak, itt gratuláltak nekik, és itt helyezték fejükre a babérkoszorút, ami értelemszerűen annak a jele volt, hogy kiválóan szerepeltek a saját sportágukban. Azokban az időkben még nem arany-, ezüst- vagy bronzérmeket kaptak a sportolók, hanem babérkoszorút vagy olajfaágból készült koszorút, ami sokkal mulandóbb volt napjaink érmeinél. Erről ír Pál az 1. Korintus 9.25-ben. Azt mondja, hogy ezek a versenyzők fegyelmezetten készülnek, fáradságot nem ismerve, mindenben önmegtartóztatók, azért, hogy elhervadó koszorút nyerjenek. Pál azonban hozzáteszi, hogy mi azért fáradozunk, hogy hervadhatatlan koszorút kapjunk.

Bizony érdemes példát vennünk azokról a sportolókról, akik fegyelmezetten, lelkiismeretesen készülnek a versenyre, hogy elnyerhessék azt a koszorút, amely oly hamar elhervad. Mi pedig gyakran milyen könnyelműen futunk előre, és félvállról vesszük azt a versenyt, amelyben pedig hervadhatatlan koszorút kaphatnánk jutalmul!

A Biblia arról is tanít, hogy a cselekedeteink tűzben próbáltatnak majd meg. Az 1. Korintus 3.12-ben azt látjuk, hogy aki fából, szénából, vagy szalmából építkezik, annak a munkája porrá ég. Azokért a cselekedetekért pedig, amelyek nem égnek meg a tűzben, jutalmat kapunk. Nagyon sok dologért, amelyet Jézus nevében tesznek, nem jár majd jutalom a mennyben.

Jézus a hegyi beszédében a Máté 6.1-ben a következőket mondja: *Vigyázzatok: a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket, mert így nem kaptok jutalmat mennyei Atyátoktól.*

A cselekedeteink tehát megítéltetnek majd egy napon. Egy napon nyilvánvalóvá válik, hogy miből készültök, és milyen indíttatásból hajtottuk őket végre. Jézus azt mondta, hogy mindez arra is vonatkozik, ahogy imádkozunk, ahogy adakozunk, ahogy nem test szerint járunk. Kétféleképpen imádkozhatunk: azért, hogy az emberek lássák, és mindenki előtt nyilvánvalóvá váljon, hogy mi az ima emberei vagyunk, ezzel lenyűgözve őket és kivívva elismerésüket. De imádkozhatok valóban Istenhez is, Otthon, a szobám magányában, amikor nem az érdekel, hogy az emberek halljanak és lássanak engem imádkozni, hanem az a fontos számomra, hogy Istennel beszélhessek. Ha tehát azért imádkozom, hogy lenyűgözzem az embereket, és mindenki azt mondja rólam, hogy az imádság hatalmas embere vagyok, akkor Jézus azt mondja, hogy már megkaptam a jutalmamat, mert valóban mindenkit sikerült lenyűgöznöm. De Jézus inkább ezt tanácsolja nekünk a Máté 6.6-ban: *Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyáddhoz titokban; Atyád pedig, aki aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked.*

Bizony legyünk óvatosak, mert sokféle módon igyekezhetünk felhívni az emberek figyelmét arra, hogy micsoda odaszánt imaéletünk van. Már a hanghordozásunk is nagyon sok mindent elárul, vagy az, hogy amikor szellemi dolgokról beszélünk, hirtelen egy egészen különleges, átszellemült kifejezés ül ki az arcunkra nagyon is szándékosan. Szóval nagyon sokféleképpen kifejezésre juttathatjuk mások előtt, hogy milyen szoros kapcsolatban is állunk Istennel és hogy mennyire lelkiek vagyunk. A probléma azonban az, hogyha ezt teszem, a megfosztom magam a jövőbeli, Istentől származó jutalomtól.

A cselekedeteim tehát egy napon megítéltetnek. Ott állok majd Isten előtt, és a tűz megpróbálja majd a cselekedeteimet. Azok a cselekedeteim, amelyeket helytelen motivációból

hajtottam végre, megégnek, azokért pedig, amelyeket nem emészt meg a tűz, jutalmat kapok majd Istentől, ahogy megkapom Tőle az igazság koronáját. A mennyben betöltött pozíciómat nagyban meghatározza majd az is, hogy mennyire voltam hűséges azokban a dolgokban, amelyeket Isten itt a földön helyezett az életembe.

Ezt azonban nem szabad összekevernünk az üdvösség ajándékával. Az üdvösséget ajándékba kapjuk Istentől, ha hitünket Jézus Krisztusba vetjük. Efezus 2.8. *Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van, Isten ajándéka ez.* 9. *Nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.* Az tehát, amiről eddig beszéltünk, nem összetévesztendő az üdvösség ajándékával, bár sokan ezt a kettőt valóban összekeverik. Semmit nem tudok tenni annak érdekében, hogy mintegy kiegészítsem az üdvösségemet. Az üdvösségem úgy, ahogy van, tökéletes, amikor azt Isten nekem adja. Jézus Krisztusban én tökéletesen igaz vagyok. De a cselekedeteim megítéltetnek majd Isten ítélszéke, úgymond „béma” széke előtt, hogy jutalmat kapjak azokért a cselekedeteimért, amelyek kiállták a tűz próbáját. Bár az is lehet, hogy nem kapok jutalmat, mert cselekedeteim nem helyes indíttatásúak voltak, ezért megégtek. Isten tehát megítéli a cselekedeteinket. *Azon a napon mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz, és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni. Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmat fog kapni, de ha valakinek a munkája megég, kárt vall, ő maga megmenekül ugyan, de úgy, mint aki tűzön ment át.* Ezt olvashatjuk az 1. Korintus 3-ban.

Tehát 10-es vers még egyszer: *Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk Krisztus ítélszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel, aszerint, amit e testben cselekedett: akár jót, akár gonoszt.*

11. *Mivel tehát ismerjük az Úr félelmét,*

Szeretném, ha itt megállnánk egy pillanatra, mert szerintem nem is igazán értjük, hogy mit jelent félni az Urat. Éveken keresztül féltem attól, hogy Isten bántani fog engem azért, mert nem volt helyes képem Róla. Most már inkább attól félek, hogy megbántom az Urat, és azt hiszem, hogy ezt jelenti az Úr félelme. Félek attól, hogy megbántom Őt azáltal, hogy nem teszem meg azt, amit kér tőlem, hogy nem engedem megvalósulni az Ő vágyait az életemben.

2 Korintus 5.11. *Mivel tehát ismerjük az Úr félelmét, embereket győzünk meg, Isten előtt pedig nyíltan állunk. Remélem azonban, hogy a ti lelkiismeretetek előtt is nyíltan állunk.*

12. *Nem önmagunkat ajánljuk ismét nektek.*

Azok a hamis tanítók, akik követték Pált Korinthusba - egyes júdaizálók és olyanok, akik becsmérelték azt a kegyelmet, amiről Pál tanított -, megpróbálták aláásni Pál tekintélyét. Azt híresztelték róla, hogy egy semmirekellő, egy James Jones, és más meglehetősen sértő dolgokat mondtak róla. Pál azonban erre a következőket válaszolja a 2. Korintus 3.1-ben: *Elkezdjük-e ismét ajánlani önmagunkat? Vagy szükségünk van-e, mint némelyeknek hozzátok szóló vagy tőletek kapott ajánlólevelekre? 2. A mi levelünk ti vagytok, amely be van írva szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember.* Pál tehát azt mondja, hogy: „Ti, a korinthusi gyülekezet vagytok az én ajánlólevelem. A ti Jézus Krisztusba vetett hitetek tanúskodik szolgálatom hitelességéről. A ti hitetek Jézus Krisztusban szentesíti az én apostoli mivoltomat.” Pál mintegy ezt a gondolatot viszi tovább, az 5. fejezet 12. versében, amikor ezt írja:

12. *Nem önmagunkat ajánljuk ismét nektek, hanem lehetőséget adunk nektek a velünk való dicsekedésre, hogy legyen mit felelnetek azoknak, akik azzal dicsekednek, ami csak látszat, és nem azzal, ami a szívben van.*

Pál ezt azoknak írja, akik hűségesen kitarítottak mellette, a barátainak, hogy tudjanak

majd mit válaszolni azoknak, akik mindenféle őrült történeteket mesélnek róla, és akik azzal dicsekednek, ami csak látszat. Sajnos napjainkban is találkozhatunk olyanokkal, akik azzal dicsekednek, ami csak látszat, és nem azzal, ami a szívben van. Ezek az emberek Pált őrültnek tartották. Nagyon érdekes, hogy Pált más helyzetekben is sokszor tartották őrültnek. Emlékezzünk csak vissza az Apostolok Cselekedeteire, a 26. fejezetre, amikor Pál Agrippa király előtt tartott beszédet. A 24-es versben Fesztusz hirtelen felkiált, és azt mondja: „Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány őrültségbe visz.” Pálra valahogy ráragadt az, hogy megőrült, mert túl radikális volt. Azok tehát, akik megpróbálták aláásni a tekintélyét, azt mondták róla, hogy bolond.

Pál azonban azt mondja a 2. Korintus 5.13-ban: *Ha ugyanis révületbe estünk...*

A görög eredetiben szereplő szó értelmét talán jobban megragadja a Károli fordítás, amely azt írja, hogy: *Ha azért bolondok vagyunk.* Pál itt olyan valakire gondolhat, aki önmagán kívül van, aki önmagával beszélget, mintha több személyisége lenne. Pál tehát azt mondja:

13. *Ha azért bolondok vagyunk Istenért történt, ha pedig józanok vagyunk, értetek van.*

Pál tehát ezzel válaszolt az őt ért vádakra, majd a 14-es versben így folytatja.

14. *Mert a Krisztus szeretete szorongat minket.*

Pál tehát úgy utal Jézus Krisztus szeretetére, mint egyfajta kényszerítő erőre az életében. Pál itt tulajdonképpen nem a szolgálat motivációjára utal, bár számos tanító ezt az ígerést annak értelmezi. Minden esetben, amikor Pál Isten szeretetéről beszélt, egyetlen dologra gondolt: Krisztus keresztiére. Isten egyetlen hatalmas módon bizonyította nekünk az irántunk való szeretetét: úgy, hogy elküldte egyszülött Fiát, hogy meghaljon a mi bűneinkért a kereszten. És amikor Isten szeretné nekünk újra megmutatni az irántunk való szeretetét, akkor a kereszttel teszi azt.

Az 1. János 4.10-ben ezt olvashatjuk: *Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket és elküldte a Fiát, engesztelő áldozatul bűneinkért.* Róma 5.8. *Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk.* János 3.16. *Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*

Tehát Isten szeretete mindig összekapcsolódik Krisztus halálával, melyet értünk halt a kereszten. Amikor tehát az apostolok Isten szeretetére gondoltak, mindig a kereszttel jutott eszükbe, mert Isten a kereszten mutatta meg irántunk való szeretetét. János 15.13. *Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.* Amikor tehát Pál azt mondja a 2 Korintus 5.14-ben, hogy a Krisztus szeretete szorongat minket, akkor ismét eszébe jut Krisztus kereszthalála, melyet értünk szenvedett el.

14-es vers: *Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt.*

Krisztus szeretete erre a következtetésre juttat bennünket. Mivel mindenkiért meghalt, ezért ez azt mutatja, hogy minden ember halott volt. Az Efezus 2.1-ben ezt írja Pál: *Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt.* Róma 3.23. *Mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének.* Ezékiel 18. 4. *Annak a léleknek kell meghalnia, aki vétkezik.* Ha tehát az Ige igazat állít, akkor el kell fogadnunk, hogy minden ember a megtérését megelőzően halott, lelki értelemben halott. Ez azt jelenti, hogy az ember el van választva

Istentől.

A János 11.26-ban Jézus azt mondja: *Aki él és hisz énbennem, az nem hal meg soha.* Ezért mondom, hogy ne higgyetek az újságoknak, ha azt olvassátok bennük, hogy meghaltam. Mert nem haltam meg. Isten gyermekeként nem halok meg soha. Nem meghaltam, csupán elköltöztem, és Istennek hála, hogy végre elköltözhettem. Nem halok meg soha, mert soha nem leszek elválasztva Istentől Jézus Krisztusnak köszönhetően, aki meghalt értem a kereszten. Soha egy percre sem kell távol lennem Istentől. Pedig az Istentől való elválasztottság az igazi halál. A fizikai halál az, amikor a lelkünk különválik a testünktől. Nem ez utóbbtól kellene igazán félnünk, hanem attól, hogy a lelkünk Istentől távol, Tőle elválasztva lesz egy örökkévalóságon át. Ez az, ami igazán félelmetes. De milyen érdekes, hogy a világban gyakran megfordul a sorrend: az emberek inkább a fizikai halállal vannak elfoglalva, a szellemi értelemben vett halállal pedig mit sem törődnek. Jézus a Máté 10.28-ban a következőket mondja: *Ne féljétek azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljétek, aki a lelket is, meg a testet is el tudja pusztítani a gyehennában.*

Arra a logikus következtetésre jutunk tehát mindezek fényében, hogy ha Jézus Krisztus minden emberért meghalt, akkor minden ember halott volt.

15. És azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.

Meg kell említenünk, hogy ahogy beszélhetünk fizikai halálról és szellemi értelemben vett halálról, ugyanúgy élhetünk a test szerint és a Lélek szerint is. Mi, akik megtértünk, átmentünk a halálból az életbe Jézus Krisztus munkájának eredményeként és a Szent Lélek bennünk elvégzett munkájának köszönhetően. Az Efezus 2.1-ben azt írja Pál: *Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt.*

Az új életemnek új a középpontja is, mégpedig nem más, mint maga Isten. A régi életem középpontja én magam voltam, csak magammal voltam elfoglalva. Jézus azonban meghalt értem, hogy többé ne magamnak éljek, és hogy többé ne egy énközpontú életet éljek, amely testem szükségleteinek kielégítéséről szól, hanem olyan életet élhessek, amelynek középpontjában Isten áll, és hogy a Lélek szerint élhessek Istennel közösségben. A célom többé nem saját testi vágyam kielégítése, hanem az, hogy Istennek tetsző életet éljek. Korábban azonban én is a test szerint éltem, a test kívánságai irányították az életemet. A testies élet azonban testies gondolkodást szül. Ilyenkor az elmém a testem irányítása alatt áll, vagyis a testem szükségleteivel vagyok elfoglalva, azzal, hogy mit egyek, mit igyak, és hogy mit vegyek fel aznap.

Ha azonban Istenközpontú életet élek a Lélek szerint, akkor a gondolkodásom is a Lélek szerint való. Akkor Isten jár a fejemben, a Vele való kapcsolatomban, az irántam való szeretete és az én szeretetem iránta. Akkor azzal vagyok elfoglalva, hogy Őt dicsérjem, tudatában vagyok Istennek és a jelenlétének, a legapróbb dolgokban is tudatosítom, hogy ott van velem Isten. Olyan csodálatos, amikor gondolkodásunk a Lélek szerint való! Olyankor gyönyörűbb, ezerszer kékebb az ég, és mindennél zöldebb a fű, és az ember valahogy mindenben felfedezi Istent, és olyan dolgokat lát meg, amit korábban nem. Felfedezi a virágok szépségét, a színek pompáját és az elbűvölő illatokat. Tehát mindennél inkább tudatosítjuk, hogy Isten velünk van, és felfedezzük azt, amit Pál is mondott az Apcsel 17.28-ban, hogy *Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk*, Vele járunk mindennap, közösségben vagyunk Vele, és Őt dicsérjük.

A Lélek szerinti gondolkodás tehát egy Lélek szerinti életből fakad, amely Istent helyezi a középpontba, és amely a Lélek irányítására támaszkodik. Azért halt meg értünk Krisztus, hogy kiszabadítson bennünket a bűn, a romlottság fogságából és saját testiességünk rabságából, hogy aztán egy teljesen új életet élhessünk, egy Lélek szerint való életet. Mert a testies gondolkodás a halálra vezet, a lélek szerinti gondolkodás azonban örömet és békességet

eredményez.

2. Korintus 5.15. tehát még egyszer: *Krisztus azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.*

Ezért mondja Pál apostol a Filippi 2.21-ben, hogy: *Mert nekem az élet Krisztus.* A Galata 2.20-ban pedig ezt írja Pál: *Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.* Tette mindezt azért, hogy többé ne önmagunknak éljünk, hanem annak, aki meghalt értünk és feltámadt.

16. *Úgyhogy mi mostantól fogva senkit nem ismerünk test szerint: ha ismertük is Krisztust test szerint, most már őt sem így ismerjük.*

Pál tehát azt mondja, hogy régen ő is test szerint ismerte Krisztust. Az ő szemében ugyanis Krisztus nem volt más, mint egy új csoportosulás Istenkáromló vezetője, amely ráadásul veszélyt jelentett a júdaizmusra nézve. Pál emiatt korábban arra törekedett, hogy ezt az újonnan megjelent csoportot még csírájában elfojtsa. Régen tehát ő is test szerint ismerte Krisztust, most azonban már nem így ismeri Őt. Pál most már a Lélek szerint ismeri Krisztust, akitől életet és erőt kapott.

17. *Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.*

Ugye ezek nagyon pozitív kijelentések. János leveléből megtudhatjuk, hogy gyakran előfordulhat, hogy az ember mond valamit, az élete azonban nem áll összhangban azzal, amit mond. Semmi akadályja annak, hogy az ember egészen bámulatos kijelentéseket tegyen. De János az első levelében folyamatosan arról beszél, hogy ha valaki állít valamit magáról, akkor éljen is aszerint.

Például János az 1. János 2.6-ban azt mondja: *Aki azt mondja, hogy őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt.* Tehát ne csak mondjunk valamit, hanem éljünk is aszerint. János tehát azt mondja, ha azt állítod, hogy Krisztusban vagy, de mégis a test szerint élsz, akkor hazudsz és önmagadat is megteveszted.

Ugyanígy, ha valaki azt mondja, hogy szereti Istent - és ez egy csodálatos kijelentés -, viszont közben utálja a felebarátját, az hazudik. Azt mondja János az 1. János 2.9-ben: *Aki azt mondja, hogy a világosságban van, de gyűlöli a testvérét, még mindig a sötétségben van.* Hiszen hogy lehet az, hogy Istent, akit sosem láttál, szereted, a saját felebarátodat azonban gyűlölöd, pedig Isten a saját képására teremtette őt.

1. János 1.8. *Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság.* János tehát végig olyan dolgokat említ a levelében, amiket az emberek mondani szoktak. Azonban figyelmeztet bennünket, hogy ne gondoljuk, hogy az a fontos, amit fennhangon hirdetünk. Az az igazán fontos, akik valójában vagyunk.

Ne feledjük tehát: *ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.* Ha azonban a régi nem múlt el, akkor nem tudunk igazi bizonyítékot felmutatni arra, hogy Krisztusban vagyunk, függetlenül attól, hogy mit mondunk. Ebben az esetben állításaink üresek, hamisak és megtevesztőek, az egészben pedig a legszomorúbb az, hogy önmagunkat csaptuk be leginkább.

Sokan gondolják például azt, hogy mivel rendszeresen járnak templomba vagy gyülekezetbe, ez alapján Isten majd beengedi őket az Ő országába. Mások pedig azt hiszik, hogy mivel rendszeresen adakoznak, ezáltal bekerülhetnek majd a mennyek országába. Attól azonban, hogy eljárunk templomba vagy gyülekezetbe, sőt még hűségesen adakozunk is, még

nem lesz örök életünk. Az emberek azonban sokszor önmagukat csapják be leginkább.

Van aki például azt mondja, hogy: „Rendszeresen imádkozom, miért ne engedne be engem Isten az ő országába?” Az Ézsaiás 59.1-2-ben azonban a következőket olvashatjuk: *Nem az Úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az Ó füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istentől. A ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek és nem hallgatott meg.* Amíg tehát nem kéred Istent, hogy tisztítson meg és bocsássa meg a bűneidet, és amíg nem veted Jézusba a hitedet, hiába imádkozol, Isten meg sem hallja az imáidat. Olyan az, mintha saját magadnak elválnád a telefonszínórodát, azután felvennéd a kagylót, tárcsáznád a kedvesed számát, és bár a telefonod süket, mégis elkezdenéd mondani a kedvesednek, hogy mennyire szereted és mennyire csodálatos. Hiába mondasz bármit a kedvesednek, ha süket a telefon. Elvágtad a vezetékét, nem jöhet köztetek létre telefonos kapcsolat. Mivel nem áll fenn ez a kapcsolat közöttetek, teljesen mindegy, hogy milyen virágnyelven vallasz neki szerelmet, és teljesen mindegy, hogy milyen csodálatos dolgokat mondasz neki a vonal egyik végén, ez nem jut el hozzá.

Így van ez az imával is, amíg nem tértél meg, vagy amíg bűnben élsz. Tudnod kell, hogy a bűn megszakítja a kapcsolatodat Istennel. Ilyenkor pedig értelmetlen az ima, sőt mi több, önámítás. Mert esetleg abban a hamis reményben ringathatod magadat, hogy minden rendben van, hiszen még mindig imádkozol. Bár tudod, hogy nem élsz Istennek tetsző életet, hogy bűnben vagy, de azért mégis csak imádkozol, úgyhogy biztos minden rendben van. Ezzel a fajta gondolkodással azonban becsapod magadat.

Az Igében tehát azt olvashatjuk, hogy a régi elmúlt, nem járhatunk tehát továbbra is a test szerint, a test kívánságait megelégtítve. Nem élhetünk egyszerre a test szerint és a Lélek szerint is, ez a kettő ugyanis kizárja egymást.

Galata 6.7. *Ne tévelyegjetelek: Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is: 8. mert aki a testének vet, az a testből arat majd pusztulást; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet.* Néhány igeverssel korábban pedig, a Galata 5.19-ben, Pál felsorolja a test cselekedeteit, amelyek mindnyájunk számára túlságosan ismerősen csengenek: *házaságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás, irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás, és ezekhez hasonlók.* Pál a Galata 5.21-ben hozzáteszi: *Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam: akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát.* Fontos, hogy ezt a listát újra és újra elolvassuk miközben imádkozunk, és ne kerülje el a figyelmünket az se, amit Pál a felsorolást követően mond: *akik ezt cselekszik, nem örökölhetik Isten országát. És ne feledjük azt sem, amit Pál a 2. Korintus 5.17-ben mond. Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt.*

De valóban elmúlt-e a régi? Ez a kérdés. Tartsunk tehát önvizsgálatot, mert egy napon meg kell állnunk Isten ítélőszéke előtt, és jobb, ha most tudatosítunk dolgokat, hogy akkor ne ítéltessünk örök kárhozatra. A kérdésem a következő: Életednek mekkora hányadát töltöd azzal, hogy a Lélek szerint élsz? És mennyi időt töltesz azzal, hogy a test szerint élsz?

Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme, új jött létre. Most már minden Istentől van az életemben, nem csak néhány dolog. Isten nem csupán egy az a sok dolog közül, ami az életemben van. Isten nem csak egy akar lenni a sok közül az életünkben. Ő a teljes életünket kéri tőlünk.

18. *Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát.*

19. *Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét.*

20. *Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!*

Egyesek azt mondják, hogy Istennek kell megbékülnie velünk. Ez a kijelentés azonban így nem helyes, hiszen nem Isten hagyott el bennünket, nem Ő fordított hátat nekünk. Nekünk kell kibékülnünk Istennel, hiszen mi fordítottunk hátat Neki.

Pál tehát azt mondja, hogy „Én is Krisztus követe vagyok, és Isten nevében kérem az embereket arra, hogy béküljenek meg az Istennel.”

Isten az Ő szeretetében saját képmására teremtette az embert, hogy az Ő országában élhessen, az élet és világosság birodalmában. Isten vágya az emberre nézve az volt, hogy az ember Vele élhessen közösségben, és megtapasztalhassa ennek a különleges közösségnek a szépségét, örömét és dicsőségét. Az ember azonban elfordult Istentől. Ennek köszönhetően pedig egyre inkább megtapasztalta, hogy milyen nyomorúságos, üres és reménytelen az élet Isten nélkül. Isten ezért elküldte egyszülött Fiát a földre, hogy meghaljon az emberek bűneiért, hogy Általa az emberek megbékülhessenek Istennel, és közösségük helyreálljon Istennel. Ezért mondja Pál, hogy *„Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel. Térjete vissza az Istennel való édes közösségbe, az élet és világosság országába, hogy újra megtapasztalhassátok micsoda öröm és áldás Lélekben járni, és a Lélek szerint élni!”*

21-es vers: *Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.*

Ez az egyik legcsodálatosabb igevers az Újszövetségben. Ebből az igeversből láthatjuk, hogy Isten mit tett azért, hogy Krisztus által megbékéltessen bennünket Magával. Ézsaiás 53.6. *Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta, de az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.*

1. Korintus 5.21. *Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.*

Néhanapján előfordul, hogy az újságot olvasva, belekezek egy olyan cikkbe, amely egy szörnyűséges bűncselekményről szól, melyet elkövettek. De képtelen vagyok végigolvasni, egyszerűen mindenem lázad ellene. Néha olyan beszámolókat kapok kézhez a szociális hivataltól, amely egy-, két- vagy hároméves kisbabák és gyerekek bántalmazásáról szól, és képtelen vagyok végigolvasni őket, fizikailag is rosszul leszek, amikor ilyet kell olvasnom. Egyszerűen képtelen vagyok rá. Képtelen vagyok felfogni, hogy valaki ilyen szörnyűséges, velejéig gonosz dolgokat tesz. Nem mintha én tökéletes lennék, nekem is megvannak a magam hibái, és egy-két szörnyűséget én is véghezvittem már az életemben.

Jézus nem ismert bűnt. Tökéletesen tiszta, tökéletesen szent volt, és Isten mégis Őrá helyezte minden szörnyűséges tettet, amit a bűnös emberek valaha is elkövettek. Képzeljük csak el, hogy micsoda megrázkódtatás lehetett ez Jézus számára. Nem meglepő tehát, amikor azt kiáltja: *„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”*, amikor Jézus minden egyes emberért függött a kereszten, nemcsak fizikai értelemben, hanem szellemi értelemben is meghalt, mert megtapasztalta, hogy milyen teljes mértékben elválasztva lenni az Atyától. Azért kiáltotta a kereszten, hogy: *„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”*, hogy nekünk, embereknek, ne kelljen ezt kiáltanunk az örökkévalóságon át. A kereszten ugyanis Isten Krisztusra helyezte az emberek bűneit. Azért tette mindezt, hogy megbékíthesse a világot Istennel.

Jézus tehát azzá vált, akik mi voltunk, azért, hogy bennünket olyanná formálhasson, amilyen Ő. Micsoda felfoghatatlan szeretet is ez: Jézus Krisztus hajlandó volt elhordozni az én összes bűnöm és az én összes szennyem, hajlandó volt meghalni mindezekért a kereszten.

Mennyire szeret bennünket Isten, aki megengedte, hogy az ő egyszülött Fia bűnné legyen értünk! Megengedte, hogy Ő, aki nem ismert bűnt, bűnné legyen értünk, és meghaljon a kereszten helyettünk. Ennek fényében már teljesen érthető, hogy a legnagyobb bűn, amit bárki valaha elkövethet, az, ha elutasítja Isten szeretetét, amelyet Jézus Krisztusban ajánl fel nekünk.

Fel kell ismernünk, hogy ez az egyetlen bűn, amelyért az ember megítéltetik. Nem azért kell majd Isten ítélőszéke állnod, mert becsaptál másokat vagy loptál vagy hazudtál, mert prostituáltként dolgoztál vagy gyilkoltál vagy házasságtörést követtél el, hanem mert elutasítod Isten szeretetét, amelyet Jézus Krisztuson keresztül neked is felajánl. Ez a lehető legnagyobb bűn, amelyet elkövethetsz.

A János 3.17-ben azt olvashatjuk: *Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa.* 18. *Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.* 19. *Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak.* Erről szól majd az ítélet. Isten felajánlotta neked az Ő üdvösségét, te azonban nem akartad azt elfogadni. Isten felajánlotta neked a szeretetét, te azonban elutasítottad azt.

Pedig akkor nincs remény, ha ezeket elutasítod. Semmi mást nem tudsz tenni, azért, hogy bűneid megbocsáttassanak, csak azt, hogy elfogadod az Isten által felkínált üdvösséget. Nincs más mód arra, hogy helyreálljon a kapcsolatod Istennel. Ezért gyűlöli a sátán a keresztet. Ezért gyűlölik a liberális gondolkodásúak is a keresztet, mert a kereszttel azt hirdeti, hogy csak egyetlen egy út vezet Istenhez. Csak egyetlen egy módon állhat helyre kapcsolatod Istennel, mégpedig a kereszttel, Jézus Krisztus halála által. De ha ezt te elutasítod, téged is a kárhozat vár.

Zsidók 10.28. *Ha valaki elveti Mózes törvényét, az két vagy három tanú vallomása alapján irgalom nélkül meghal.* 29. *Mit gondoltok, mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tapodja, a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, és a kegyelem Lelkét megcsúfolja.* 30. *Mert ismerjük azt, aki így szól: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek.” És ismét: „Az Úr megítéli az ő népét.”* 31. *Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni.*

Ha én lennék Isten, és én adtam volna mindent oda azért, hogy megváltsam az emberiséget felajánlva a saját fiamat, és én nézném azt, hogy az emberek úgy döntenek, hogy elutasítanak, félredobnak, sárba tiporják a kegyelmemet, akkor bizony én is úgy járnék el, ahogy Isten is eljár majd. Én is azt mondanám, hogy: „A sötétségben akarsz élni? Rendben, megkapod.” És én is kivetnélek téged a sötétségbe egy örökkévalóságra. Isten is ezt teszi majd azokkal, akik nem voltak hajlandók elfogadni a kegyelmét és a szeretetét Jézus Krisztusban.

2. Korintus 5.20. *Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel.*

21. *Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.*